

MARIAUS KATILIŠKIO VIEŠOSIOS BIBLIOTEKOS KONKURSUI

Justina Katkevičiūtė

Pasvalio Petro Vileišio gimnazijos 3 b klasės mokinė

MINIATIŪROS

2007 m.

Justina Katkevičiūtė 3b kl.

Spalis

Pagaliau sulaukiau tavęs, auksinis berniuk, išvaizdusis Spali. Sumažėjo gyvenimo tempas ir nostalgijos sočiai. Einu tavo alėjomis ir džiaugiuos spalvingu lapų lietum virš galvos. Sodo obelys lyg senos išsipusčiusios valdovės šypsosi man ir kelia rankas į dangų. Pažvelkit ir pajuskit – džiaugiasi širdys, smulkiom dangaus ašarelėm nuplautos. „Sukluskit, – taria žolė, - nostalgija virsta džiaugsmu akims.“ Ruduo įpusėjo.

Justina Katkevičiūtė 3b kl.

* * *

Naktimis, kai pilnatis pavadoja saulę, atgyja sąžinės priekaištai. Jie lyg aštrių adatų galiukai sminga širdin ir ten pasilieka. Ilgam. Tada norisi verkti, bet vienybėje su protu ašaros jaučiasi bevertės, neskaidrios, netyros, nors ir primena gruodžio krištolą. Sąžinė kužda – ašaros nėra geriausia atgaila. Kyla noras pakilti, pagrobtį pilnatį iš dangaus skliauto ir eiti malšinti sąžinės priekaištų. Per vėlu – pilnatis atveria širdį, bet užtrenkia duris.

Justina Katkevičiūtė 3b kl.

Myliu

Myliu vasarą, nes ji – gėlėta, šilta ir jauki. Myliu žaliuosius žiogus vakarais, nes jie dovanoja Dievo muziką. Myliu varlytes kūdroj už tai, kad jos žalios ir nesipainioja po kojom. Myliu saulėtekį ir saulėlydį, nes tada prisimenu gamtos mistiką, nes suvokiu, kad aš – tos mistikos dalis. Myliu saulę, lietu ir niūrų asfaltą gamtos prieglobsty - vadinasi, myliu gyvenimą tokį, koks jis yra.

Justina Katkevičiūtė 3b kl.

Sveikatai ir laimei

Sveikatai reikia nedaug. Tik šviežios morkos kas rytą, ruginės duonos kepalas kas savaitę, švarios sąžinės kas mėnesį ir begalinio ryžto judėti. O laimei... Laimei reikia šiek tiek turto, sėkmės, didelės meilės gyvenimui ir stiprios stiprios sveikatos. Gali būti sveikas, bet nelaimingas, o ligotas ir laimingas - beveik niekada. Laimei reikia sveikatos.

Justina Katkevičiūtė 3b kl.

* * *

Vienatvė nesuskaičiuojama, neišmatuojama, skersai nepereinama. Jos negali pajusti kalbėdamas, sėdėdamas ar stovėdamas. Vienatvė aplanko tada, kai aplinkui daugybė žmonių, o tu vis tiek jautiesi vienas. Kai juokiesi su kitais, o širdis tyli. Kai kiti dedasi esą draugai, o siela draugo neturi.

Justina Katkevičiūtė 2 b kl.

***

Kiek kainuoja tavo šypsena? Sakai neįkainojama? Netikiu. Žinau, kad kainuoja. Nes pirma reikia nusipirkti širdį, be nuoskaudų ir liūdesio. Tada įsigyti švarių minčių, kaip švarių kojinių, nė karto nedėvėtų. Reikia džiugesio, kuris neleistų mintims susitepti, o širdį užpildytų ryškia ryškia šviesa. Reikia gerumo, kad ta šviesa neišblėstų. Reikia ryžto savo mintims valyti, valdyti norams. Reikia visa tai saugoti, todėl – tavo tiesa. Nuoširdi šypsena neįkainojama.

Justina Katkevičiūtė 2 b kl.

***

Gelsvos sienos, juodi siluetai. Rutina. Laukimas. Vargas. Troškimas. Prisirišimas. Meilė.
Gimnazija.

Ramu, tylu. Ima miegas. 51 pratimas.

Justina Katkevičiūtė 2 b kl.

***

Kažkada gatvėj sutikau save. Palinkau, pažiūrėjau – čia aš! Aš ir niekas kitas. Atgalia ranka mestelėjau plaukus. Ir ji mestelėjo... Nusišypsojau. Ir ji...

„Kas gi tu?“ – paklausiau. Niekas neatsakė. Tik staiga ant jos peties tekstelėjo gelsvas klevo lapas, o ant manęs ne. Nusprendžiau, kad ji – tai ji. Ne aš.

Ir pūkstelėjau visa koja į rudenišką balutę...

Justina Katkevičiūtė 2 b kl.

***

Žiema. Miškas paseno, pražilo, o sodo obelys jau seniai merdėja po giliom baltom paklodėm. Tylu? Vieniša? Ne visiems.

Iš dangaus - balta migla, o iš širdies – džiugesys, atgimęs dar tada, kai snaigių nebuvo. Nepavadinsi visko vardu, nes žiema jausmui – pernelyg menkas vardas. Jei po kojom ledas, tai širdy – liepsna. Jei aplinkui speigas, mintyse – šiluma, nes žiema ten negyvena ar dar nepradėjo gyventi. Tik miškas ir sodas primena žiemą ir padeda suprasti, kad ji beginklė prieš džiugesį ir laimę. Ji pati gali tapti priežastimi, dėl kurios reikia džiaugtis.

Justina Katkevičiūtė 2 b kl.

***

Rytas giedras. + 22. Nesninga. Nelyja. Neniūru ir kvepia žiedais. Slyvų, vyšnių, obelų žiedais. Tikras kvapas. Neišgalvotas.

Tyliai praveriu langą – balandis greitai bus katino pilve, o katinas – obely. Kad išgelbėtum balandį, reikia gelbėti laisvę, kuria pernelyg naudojasi katinas. Vadinasi, reikia lėkti į + 22 ir kvapą. Tikiu, man pavyks.

Justina Katkevičiūtė 2 b kl.

***

Kas paaiškins aklam kurmiui, kaip atrodo žolė? Kas ryšis jam pasakyti, kad žolė ne juoda, kaip amžina jo naktis, o žalia. Tokia, kokios jis niekad nematė. Ir nematys. Tegu. Geriau juoda nei chaosas pirmą kartą praregėjęs. Geriau juoda nei pernelyg šviesi, pernelyg tuščia, pernelyg skausminga iš naujo apakus.

Aklam kurmiui nereikia matyti, kaip atrodo žemė, nereikia žolės, nereikia saulės geltonio, tik jos šilumos gyvybei. Jam nesvarbu, koks jo urvelio dydis, spalva. Jis jaučia, kad ten šilta, jauku ir ramu, ten – namai. Aklam kurmiui nesvarbios kitų aklųjų spalvos, jų rūšys. Svarbu tik tai, kad jie yra šalia, kvėpuoja tuo pačiu oru, rausia tą pačią šaltą žemę ir nesidomi spalvomis.

Justina Katkevičiūtė 2 b kl.

***

Tyla yra pavadinta Tyla. Bet kodėl? Kodėl ne šnypščiantis Ššš ? Kodėl ne pirštas prie lūpų?
Sakot, vieniša? Na, ir kas? Tyla turi nešti vienatvę. Kartais gera tylėti ir lūpoms, ir akims, ir sielai. Ypač nesuvokiant, kad Tyla – mūro siena, į kurią trinktelėjęs ne vienas žuvo. Todėl, kad nemokėjo tylėti.

Tyla – šventa. Ir žodžių nereikia – ir sakyti jų, ir klausyti. Ji išmoko kalbėti žvilgsniais, atpažinti mintis ir skaidrinti sielą.

Justina Katkevičiūtė 2 b kl.

***

Šypsos ryte atgaivinti sapnai. Plačiai ir didingai. Įdomiai, pasitelkę nustebusią miną. Šypsos ir nusijuokia veide šeimnininko, prisiminę išdaigas, palikę bėdas nuošaly. Šypsos, panaudoję išmiegotas mintis, žinodami savąjį laiką.